

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾՈՎԱՆ

ԷԳ ԱՌԻԻԾԻՆ ԵՒ ԻՐ ԿՈՐԻՒՆՆԵՐՈՒՆ ԱՌԱԿԸ

(ԵԶԵԿ. ԺԺ. 19)

Ո՞վ էր անոր մայրը. — Առիւծ մը մասակ,
Որ կը բնակէր նրմաններուն հետ իրեն.
Ու, խորն որջի մը, իր վրժիս փորին տակ
Կուտար երկու կորիւններու ապաւէն:

Առաջինեկին ան ցոյց տուաւ նախ համբան՝
Անապատի աւազներուն մէջէն կրակ.
Յետոյ թէ որսն ի՞նչպէս պէտք էր որ տար ան
Ժանիքներուն եւ նանկերուն իր հարակ:

«Ա՛լ զնա,» ըսաւ ապա, «մարդուն հետ կըռուի՛ր»:
Մօր հրամանին հնազանդելով ձագը հենց,
Մտացաւ յանկարծ: Գիտէն ազգերն անունն իր,
Եւ թէ ո՛րքան խրմեց արիւնն ան իրենց:

Բայց բըռնուեցաւ. մայրն եղբարին մէջը, լուռ,
Սպասելէ վերջ երկար, մէկալ եղբօրն ալ
Օր մ'ըսկրտաւ՝ մագիլներովը իր սուր
Պատրասելու համար իր որսը՝ դաս տալ:

Յետոյ ուղղեց զայն դէպի ստուերն ու լուսթիւն,
Ըսաւ անոր. «Գընա՛, ասեմն է արդէն»:
Ու բաւն հովին՝ սրացաւ երկրորդն ալ իսկոյն,
Անձակելով իր մըռնիչիւնն առջեւէն:

Գազանն ի՞նչպէս էր գիւնովցած արիւնէն...
Ժողովուրդները կը փախչին ահաբեկ.
Պիտի մարդիկ էգին այս ձագն ալ բըռնե՞ն...
Աւխարհ այսօր անտէր տեսած չէր երբեք:

Թընամույն դէմ միացուցած ուժերնին,
Համաձայնած են ա՛լ ամէնքն իրարու.
Ու խայծերէն հրապուրուելով ծուղակին,
Օր մ'անոր մէջ ինկաւ առիծն անարկու:

Մանուկ մ'հիմա կըրնայ անվախ, համարձակ,
Անոր վըրայ ժայթիւլ թուփն իր այտանքին:
Իսկ էգն անգին, ակընկառոյց, միայնակ,
Զո՛ւր կը սպասէ վերադարձին իր ձագին:

Թ.

Comte de PCNTAVISSI De MESSEY

Յ Ո Ւ Դ Ի Թ

Պառկած է Հողեփեռն. ջահը որ կը քնանայ,
Խաւարին է խառնած՝ լըռիկ՝ իր լոյսին բոցն,
Ու Յուդիթ իր գեղին ֆոլ ըրած ըսուերն հոծ՝
Որ զազանը վայրագ իր շողէն չարթըննայ:

Թուրք՝ զոր այս համեայտ հրաւագեղն է բրոնած,
Կ'աւելցնէ իր դէմքին վրայ՝ վրսեմ փայլ մ'անհուն,
Ու տալու համար սիրտ անոր, վեհ այդ պահուն,
Ականջին կ'ըսէ իր հրեւակը ձայնով ցած:

— Մեռած մ'է, որ պիտի ըսպաննես դուն, Յուդիթ,
Հանդերձանքն ըրած են իր մահուան ու փառփոյ՝
Դաւակցած իրարու՝ արդէն փունն ու գինին:

Պէտք չէ որ քեզի վախ ազդէ բնաւ քու գերին.
Քու թեւերդ, անվրտանգ, պիտի գլուխը կըտեսն
Այս մարդուն՝ ոյր աչքերդ խըլած են սիրտն արդէն:

Թ.

LE MOYNE